

Într-un regat foarte îndepărtat, pe nume Ozeria, trăia un rege bătrân și bolnav, Murias. Acel rege nu fusese un rege bun, căci domnise cu legi nedrepte și pedepse aspre. Ozerienii trăiau în sărăcie, iar familiile lor multe înduraseră din cauza lui Murias.

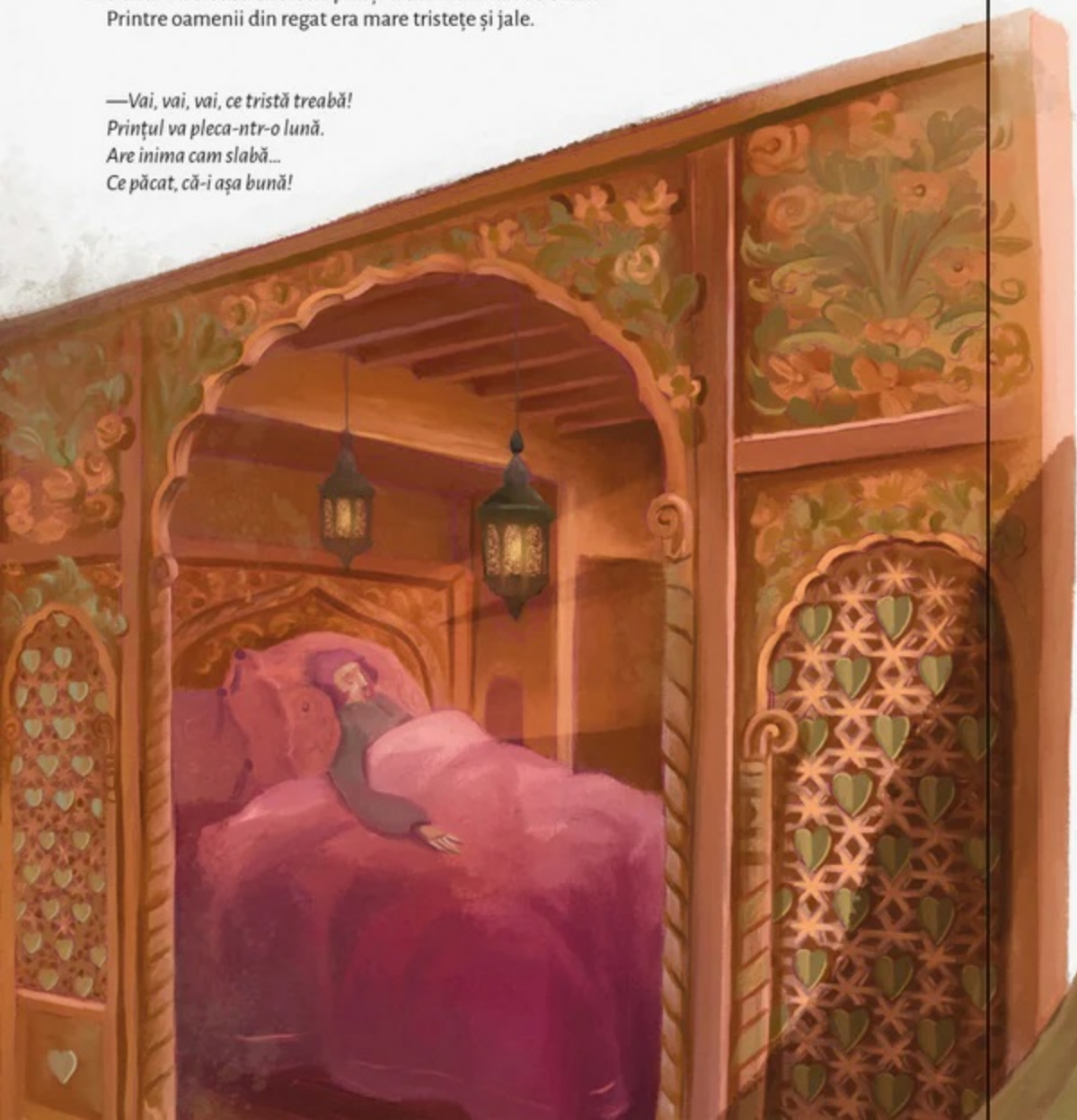
Dar ei mai aveau o speranță, acum că regele era pe moarte. Și asta fiindcă regele avea un singur fiu, căruia toată lumea îi spunea Prințul cu Inimă de Aur. Toată lumea se aștepta ca acest prinț bun la suflet să-i urmeze regelui pe tron.

Dar de ce îi spuneau ozerienii Prințul cu Inimă de Aur?
Pentru că el, încă de când era copil, putea să vadă suferințele oamenilor și încerca să le aline.
Uneori, lua mâncarea de pe mesele îmbelșugate ale palatului și o împărțea copiilor necăjiți.
Alteori, când Murias își pedepsea câte un supus, prințul îi cerea să fie îndurător. Câteodată reușea să-l înduplece.
Sau se întâmpla ca prințul să le vorbească sfetnicilor regelui despre tot felul de nedreptăți. Și le cerea să facă legi mai bune pentru oameni.
Acum, prințul împlinise șaptesprezece ani și era la fel de milos. Îngrija cu bucurie toate vietățile din grajduri și din sălbăticie.
De exemplu, hrănea un roi de fluturi care se ținea tot timpul după el. Ba chiar părea că le vorbește – sau cine știe cum se înțelegea cu zburătorii aceia albi!
—Un rege trebuie să fie mână de fier! Ce rege o să fii tu, fiule? Regele fluturilor? îl întreba de multe ori tatăl lui, nemulțumit de blândețea prințului.
—O să fiu un rege drept, tată, îi răspundea el.
Numai că, într-o zi, o veste căzu ca un trăsnet peste regatul Ozeria.

Se aflate că prințul cel bun la suflet suferea de o boală gravă la inimă. Regele Murias chemase mulți doctori să-l consulte pe tânăr. Niciunul nu credea că bietul prinț va trăi mai mult de o lună. Printre oamenii din regat era mare tristețe și jale.

—Vai, vai, vai, ce tristă treabă!
Prințul va pleca-ntr-o lună.
Are inima cam slabă...
Ce păcat, că-i așa bună!

Așa cântau ozerienii serile lângă focul din sobă.

Regele bătrân și bolnav tare se supără când află vestea, căci acela era singurul lui fiu. Cine îi va urma acum la tron? Asta îi îngrijora și pe supușii regelui. Speraseră atât de mult ca lui Murias cel neîndurător să-i urmeze un om bun. Unul care să ia în seamă necazurile lor și care să le facă legi drepte.

Vil Valdis era principalul sfetnic al lui Murias. El se bucura în taină de boala Prințului cu Inimă de Aur. Căci, dacă fiul s-ar fi prăpădit, doar el, Vil Valdis, putea să ocupe tronul.

—Cine?! Cine ar putea să-l mai ajute pe fiul meu?! striga regele deznădăjduit.

Iar Vil Valdis ridica din umeri, în semn că nu avea habar, însă privirea îi era vicleană.

Dar, pentru că vestea se răspândise în tot regatul, cineva aflat în închisoare auzi despre necazul regelui.

